

ofte blive Tilfældet, fom det hidtil har været, at Konen finder fig i Mandens flette Uførd, fordi hun hellere vil taale den end gjøre de Skridt, fom hun ſkulde gjøre for ad rette Dei at reagere mod Mandens Handlinger mod hende. Men jeg maa ligeledeſ minde om, og det er en Betragtning, fom ogsaa kunde gjøres gjældende mod den ærede første Xaler, at det ikke er en tilſtrækkelig Grund til ikke at give en Lov, fom beſkytter Huſtruen, at hun ofte ikke vil paatalde denne Lovs Beſtyttelſe. Det er ikke en tilſtrækkelig Grund, og det bemærker jeg ogsaa med Henſyn til nogle Citater, fom ere blevne anførte af den ærede første Xaler hentede fra det andet Thing. Var denne Betragtningſmaaade nemlig rigtig, ſer jeg ikke rettere, end at man ogsaa burde udſtryge af vor Straffelov Beſtemmelſerne om Straf for Miſhandling af Konen fra Mandens Side; thi med den ſamme Grund kan man ſige: hvad nytter det Konen at faae Manden paa Band og Brød? Det vil kun have til Følge, at Manden, naar han er ſtraffet og kommer hjem igjen, bliver meget værre imod hende, men jeg veed dog ikke af, at man hverken i den nyere eller den ældre Lovgivning har anført dette Raiſonnement for at undlade at give Straffebestemmelſer; mulig kan det være Tilfældet, at Konen foretrækker at lide i Taushed fremfor at fremkalde Anvendelſen af diſſe Retſregler, men Retſregler, der kunne beſtytte hendes Ret og omgærde hendes Inviolabilitet, maa der jo være. — Det blev dernæſt af den første ærede Xaler fremhævet, at der ſkulde være mange Mangler ved denne Lov, at den ſkulde være uforſtaelig o. ſ. v., det ſkal jeg ikke videre indlade mig paa, thi det tror jeg ikke, man med Sandhed kan ſige om den. Den har det tilfælles med enhver Lov om dette Anliggende, at den ikke er til at løbe til; for at forſtaa den, fordres det, at man med Tænkſomhed læſer Loven og ſætter fig ind i de herhen hørende Forhold, men det er umuligt at ſkrive Love angaaende ſaa indviklede Forhold fom dette, uden at det vil gjælde derom, at det altid vil blive af de Love, fom man ikke ſaaledeſ kan løbe hen og forſtaa at bruge med ſamme Lethed, fom man kan læſe et Advertiſement i Adreſſeaviften og deſlige, den vil altid kræve en opmærkſom Gjennemlæsning og en tænkſom Anvendelſe paa de foreliggende Tilfælde; men ellers veed jeg ikke, at der ved dette Lovforſlag, fom det nu ligger for, kan paapeges nogen ſaadan væſentlig Mangel. Var der nogen ſaadan, burde den have været rettet under Behandlingen her og i det andet Thing, men nogen ſaadan væſentlig Mangel ved Loven i redaktionel Henſeende tror jeg ikke, er tilſtede. Det er blevet fremhævet idag, og det er egentlig det Ænfte, der er blevet frembraget her, der kan henhøre til den Slags Indvendinger, at Loven ſtillede det uklart, hvorledeſ Manden i ſtrafferetlig Henſeende var ſullet, naar han imod Lovens Forſkrift alligevel diſponerede

over Konens Selverhverv, og i den Anledning blev der henpeget paa Udtalelſer, der vare fremkomne navnlig fra en Folkethingsmand under Behandlingen i det andet Thing. Nu maa jeg minde om, at diſſe Udtalelſer, der fremkom fra et høitaget og for ſin Retſkyndighed almindelig anſet Medlem i det andet Thing, jo ſlet ikke gif ud paa, at det var nogen Mangel ved Loven, at der ikke fandtes nogen Beſtemmelſe i den om, hvorledeſ det ſtrafferetlige Forhold ſkulde ordnes. Det var ſlet ikke denne Rigsdagsmands Tanke, men hans Tanke var netop den modsatte. Hans Tanke var netop den, at det kunde være det ſamme, at der ingen Grund var til i denne Lov at optage diſſe ſtrafferetlige Beſtemmelſer, og det ſtøttede han netop paa den Betragtning, at lige ſaavel fom vi hidtil have kunnet undvære udtrykkelige Beſtemmelſer i Straffeloven eller andre Steder om, hvorledeſ det ſkal gaa, naar Konen i almindelige Forhold tager og ſælger Boets Ring, Ring, der ere erhvervede af Manden oſv., lige ſaavel fom det har kunnet gaa, uden at vi have haft Straffebestemmelſer om dette ſaa overordentlig praktiſke Tilfælde, fom man ſkulde tro maatte hende hver Dag, lige ſaavel maatte vi kunne undvære Straffebestemmelſer for det Tilfælde, fom denne Lov angaar. Jeg tror ogsaa, at dette er meget rigtigt. Det har aldrig været nogen Hemmelighed for mig, jeg veed ikke, om det har været en Hemmelighed for den ærede Landsthingsmand, at der ikke kunde være Spørgſmaal om i Almindelighed at betragte det ſom Tyveri, naar Manden i det Tilfælde, fom her omtales, tilegner ſig Konens Selverhverv og diſponerer over det. Grunden til, at det ikke kan være Tyveri, er jo deſs, at hun ikke kan ſiges at være Eneier af Ringene, og deſs, og det er egentlig Hovedgrunden, at det i de almindelige Forhold, hvor Ugtefællerne leve ſammen, ikke kan ſiges, at diſſe Ring ere i hendes udelukkende Beſiddelſe, de ere ligefaa meget i Mandens Beſiddelſe, og det er navnlig den Omſtændighed, der bevirker, at man ikke kan betragte Forholdet ſom Tyveri. Jeg vil tilføje, at jeg endogsaa vil anſe det ſom et ſtort Spørgſmaal, om det vil være rigtigt at gjøre det til Tyveri, at labe en Lov udgaa, fom betegner det ſom Tyveri. Jeg betragter det i alle Tilfælde ſom meget tvivlſomt, men jeg vil ſige det, at uagtet det ikke kan antages, mangler der dog ikke

Rettelſe.

Sp. 1125, Linie 16 f. n.: „tilſvarende“, læs: „tidſvarende“.